

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 5 listopada 2013 r. w sprawie R 441/20103-4;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed OHIM

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Pianissimo” dla towarów z klasy 7 – zgłoszenie nr 11 102 266

Decyzja eksperta: Odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2014 r. – St’art i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-36/14)

(2014/C 135/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: St’art – Fonds d’investissement dans les entreprises culturelles (Mons, Belgia); Stichting Cultuur – Ondernemen (Amsterdam, Niderlandy); Angel Capital Innovations Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci L. Dehin i C. Brüls)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów:
 - bądź decyzji Komisji Europejskiej, której data wydania jest nieznana, o zakończeniu projektu „Factor SI.2.609157 – 2/ G/ENT/CIP/11/C/N03C011” i w konsekwencji o zaprzestaniu udzielania subsydium przyznanego konsorcjum utworzonemu przez skarżące;
 - bądź potwierdzającej ją decyzji wydanej w dniu 29 listopada 2013 r.;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia prawa do sprawiedliwego traktowania i ogólnej zasady wykonywania w dobrej wierze porozumień i warunków umowy, ponieważ przedstawione przez Komisję uzasadnienie jest nieodpowiednie i ponieważ nie został spełniony żaden z warunków rozwiązania umowy. Skarżące podnoszą, że okoliczność, iż zakładane cele projektu zostały osiągnięte innymi środkami, przez co projekt stał się bezcelowy, nie jest ważnym powodem rozwiązania umowy o dofinansowanie.

2. Zarzut drugi dotyczy przekroczenia uprawnień i nadużycia władzy, a także naruszenia prawa do dobrej administracji, zasady kontradyktoryjności i ogólnej zasady „patere legem quam ipse fecisti”, ponieważ Komisja nie dostarczyła dowodów pozwalających, po pierwsze, stwierdzić, czy zbadała uwagi przedstawione przez konsorcjum, w skład którego wchodzi skarżące, a po drugie, poznać powody odrzucenia przez nią tych uwag.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2014 r. – Bank Refah Kargaran przeciwko Radzie

(Sprawa T-65/14)

(2014/C 135/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bank Refah Kargaran (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat J.M. Thouvenin)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1154/2013 z dnia 15 listopada 2013 r. w zakresie, w jakim dotyczy ono strony skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/661/WPZiB z dnia 15 listopada 2013 r. w zakresie, w jakim ono dotyczy strony skarżącego;
- uznanie, że nie ma względem niej zastosowania rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.;
- uznanie, że nie ma względem niej zastosowania decyzja 2010/413/WPZiB;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego oraz decyzji wskazanych w dwóch pierwszych punktach niniejszych żądań, począwszy od dnia 20 stycznia 2014 r.;
- nakazanie Radzie pokrycia kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia i naruszenia art. 296 TFUE w zakresie, w jakim rozporządzenie wykonawcze, dokonujące wpisania strony skarżącej do wykazu osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi, nie wskazuje w sposób wyraźny podstawy prawnej, na której zostało przyjęte.
2. Zarzut drugi dotyczący braku podstawy prawnej w zakresie, w jakim podstawą prawną zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego jest rozporządzenie nr 267/2012⁽¹⁾, które należy uznać za niemające zastosowania wobec strony skarżącej, ponieważ, po pierwsze, zostało ono przyjęte z naruszeniem obowiązku uzasadnienia przewidzianym w art. 296 TFUE oraz z naruszeniem art. 215 TFUE i, po drugie, art. 23 ust. 2 lit. d) tego rozporządzenia, stanowiący podstawę prawną wpisu strony skarżącej do wykazu stanowiącego załącznik IX do rozporządzenia nr 267/2012, narusza traktaty i Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzuty trzeci, czwarty, piąty i szósty, dotyczące odpowiednio i) naruszenia prawa, ii) błędu w ustaleniach okoliczności faktycznych i oczywistego błędu w ocenie, iii) naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej oraz iv) naruszenia zasady proporcjonalności.